

LBRIS

We know
books

Rob Buyea

≡ Domniul ≡
Tempt cade
din nou

Traducere din limba engleză
de Daniela Fudulu



2025



SEPTEMBRIE

Peter

După tot ce s-a-ntâmplat anul trecut, eram hotărât să-mi petrec tot timpul cu domnul T. Nu voiam să treacă nici măcar o zi fără să fim împreună. De aceea mi-am petrecut vacanța ajutându-l să mute lucrurile din fosta noastră clasă jos, în aripa celor de-a șasea. Ai mei oricum nu prea erau pe acasă. Munceau întruna, fiindcă afacerile nu iau pauză nici măcar vara. Iar Richard, fratele meu mai mare, își vedea de ale lui, adică făcea pe DJ-ul. Avea sculele lui și mergea la mici petreceri, în mare parte la zile de naștere.

Dacă v-ați mutat vreodată, știți că totul se reduce la cutii. La împachetatul cutiilor, la căratul cutiilor și la despachetatul cutiilor. Cutii, cutii și iar cutii! După o vreme mi s-a acrit de ele, așa c-am încercat să umplu una cu tot ce-am putut băga în ea, gândindu-mă că, dacă pun mai multe chestii în fiecare, la final o să obțin mai puține cutii.

Dar uitasem că, după ce burdușeam cutia cu o grămadă de cărți și cu ce mai reușeam să strecur înăuntru, mai trebuia s-o și ridic de jos.

— Peter, ai pus prea multe aici! m-a prevenit Anna. Ar trebui să mai scoți din ele.

Nu că nu-mi era simpatică Anna, dar chiar n-aveam de gând s-ascult de o fată! Cât pe ce să fac hernie când am ridicat cutia de pe podea și taman atunci i-a căzut și tâmpenia de fund. Stăteam ca fraieru', ținând în brațe o cutie de carton goală, în timp ce la picioarele mele zăceau împrăștiate o grămadă de prostii.

După ce strategia cutiilor super-grele a eșuat, m-am hotărât să iau două cutii de mărime obișnuită și să le pun una peste alta. Mă gândeam că, dacă iau două deodată, o să fac mai puține drumuri. De data asta nu greutatea lor mi-a făcut probleme, ci faptul că nu prea mai vedeam de ele. Le-am săltat de jos și am pornit la drum, însă n-am apucat să ajung prea departe, că m-am și izbit de o bancă. Colțul m-a nimerit fix în zonele sensibile. Am dat drumul cutiilor și m-am chircit la podea, gemând și ținându-mă de... știți-voi-ce. V-ați aștepta, poate, ca, după un incident ca ăsta, un băiat să aibă parte de înțelegere din partea unui învățător bărbat, dar domnul T. a găsit o cale ciudată de a-mi arăta că-i pasă.

— Haaai, măi Peter, că n-ai murit! mi-a zis el. Nu e sfârșitul lumii!

Cu toată durerea, m-a făcut să zâmbesc.

Cam așa a fost vara mea.

Alexia

Vara a fost destul de mișto. Singura parte nasoală a fost că mama a continuat să lucreze ca ospătăriță de la prânz până la închidere, zi de zi, așa că cele mai multe dimineți și le-a petrecut dormind.

La început m-am dus destul de des cu bicla la școală ca să-l ajut pe prof cu mutarea clasei. Asta mi-a plăcut. A fost mișto să petrec timp cu profu', după ce stătusem atâta vreme fără el.

Dar într-o zi, pe când mă-ntorceam acasă de la școală, am auzit niște voci venind dinspre casa părăsită de pe Old Woods Road. Treceam în fiecare zi pe lângă coșmelia asta. Fusesem chiar și înăuntru. Era un loc mișto de pierdut vremea, dar putea să te și bage-n sperieți. Voiam să aflu cine-i acolo.

După ce mi-am lăsat bicla pe iarbă, am traversat veranda și m-am strecurat în coridor printr-o deschizătură din zid, rămasă fără ușă.

Am încercat să pășesc ușurel în timp ce iscodeam pe-acolo, dar pardoseala mi-a scârțâit sub picioare. Nu le-am auzit venind din spate.

— Tu cine mai ești?

— Aaa! am zbierat ca scoasă din minți, răsucindu-mă pe călcăie și zărind două chipuri.

— Scuuuzeee! a spus prima fată.

— Ce cauți pe-aici, Pușlama Mică? a zis cea de-a doua.

Erau două fete mai mari. Se vedea că-s la liceu. Una, că erau mai mari decât mine, și-apoi, gen... purtau sutien, pe când eu aveam încă pieptul plat.

— Potolește-te, Reena! a zis prima fată. O s-o sperii.

— Glumesc și eu. Mai lasă-mă-n pace!

Reena s-a uitat apoi la mine.

— Nicio grijă, Pușlama Mică, poți să-ți pierzi timpul pe-aici, mi-a zis, întorcându-mi spatele și îndepărtându-se. Pe mine mă găsiți în spate! a strigat peste umăr.

— Eu sunt Lisa, a spus prima fată. Pe tine cum te cheamă?

— Alexia, dar prietenii îmi spun Lexie.

— Hai cu mine, Lexie!

M-a luat pe după umeri și mi-a făcut turul ascunzătorii lor. Locul nu mai era murdar și înfricoșător. Îl aranjaseră destul de bine.

Lisa era frumoasă foc. Era brunetă, cu părul creț, tuns scurt. Îi stătea bine, mai ales cu rujul ăla arămiu. Avea și-un corp mișto, pe care nu se sfia să și-l arate, purtând pantaloni scurți și maiou.

— Stai jos, Lexie! Poți să arzi gazu' cu noi, mi-a zis Lisa.

Ființă nu voiam să, par nepoliticoasă și nici să le enervez, le-am acceptat invitația. M-am așezat în fotoliul maroniu. Reena era deja pe canapea și ceva mi-a zis să nu mă așez lângă ea.

— Heeei, te-ai întors! a exclamat Lisa.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o ducându-se să-l sărute pe băiatul transpirat care tocmai sosise.

— Asta cine-i? a zis el, arătând cu capul spre mine.

— Alexia, a spus Lisa, dar prietenii îi spun Lexie.

— Salut, Alexia! mi s-a adresat el. Eu sunt Brandon.

— Brandon e un fotbalist mare și rău și, pe deasupra, luptător profesionist, l-a șicanat Reena.

Băiatul s-a strâmbat la ea.

— Bine zice! Chiar sunt. Numai ce-am încheiat o alergare. Îmi încep antrenamentul, a adăugat apoi, privind spre mine.

— Aha! am zis și eu.

Chiar părea mare și rău.

Când m-am uitat iarăși la Reena, ținea între buzele țuguiate o țigară. Era la fel de frumoasă ca Lisa, dar nu mă simțeam bine în preajma ei.

— Hei, Lexie! Vrei și tu? mi-a zis, întinzându-mi o țigară. Sau ești vreo mironosiță d-aia?

Jessica

SCENĂ: CADRU LUNG (CL) cu JESSICA stând într-o sală de clasă laolaltă cu mai mulți copii. Se vede clar că sala este destinată scrierii. Pereții sunt tiviți cu cărți, iar încăperea e plină de computere și de fel de fel de coli de scris, creioane, pixuri și markere.

VOICE-OVER (VO) JESSICA

Mi-am petrecut cea mai mare parte a verii în New York City, la Universitatea Columbia, într-o tabără de scriere creativă. A fost extraordinar! La înscriere a fost nevoie să predau o lucrare, pe baza căreia am fost mai apoi acceptată. Eu am scris despre domnul Terupt. A fost floare la ureche. Domnul Terupt e cel mai bun om din lume. Eram norocoasă să-l am din nou la clasă și să fi fost selectată pentru această tabără. Partea mea preferată a fost lecția despre scenaristică.

TĂIAȚI!

Anna

În ce privește vara mea, aș aminti unele chestii. Mama a continuat să lucreze câteva zile pe săptămână la școala ei, la bibliotecă sau punând umărul la activitățile de peste vară, dar tot am apucat să petrec o groază de timp cu ea. Mama și-a petrecut timpul și cu Charlie și a fost foarte fericită, ceea ce mi-a dat un sentiment de satisfacție. Și mie mi-e simpatic Charlie.

Nu venea numai el la noi acasă, ci am mers și noi în vizită la fermă la Danielle. Părinții ei ajunseseră să ne tolereze pe mine și pe mama, așa că nu ne venea greu să mergem noi la ei. Pe de altă parte, bunicii ei nici acum nu ne băgau în seamă. Dar ferma era minunată!

Cealaltă chestie pe care-am făcut-o pe timpul verii a fost să-l ajut pe domnul Terupt cu mutarea clasei. Am făcut-o în zilele când și mama avea de lucru, dar chiar și-așa a venit și ea de câteva ori să ne ajute. Și Peter a fost de-ajutor – sau cel puțin a încercat! Cu toate intențiile lui bune, mai mult strica, dar m-am distrat cu el. Râdeam mai tot timpul. Îmi amintesc de-o zi când a înghesuit tot ce-a putut într-o cutie. Eu am încercat să-l previn, dar n-a vrut să mă asculte. Când a fost să ridice cutia, să fi auzit scrâșnete și gemete! Se făcuse tot roșu la față. Și de cum a săltat-o, i-a și picat fundul. Chestiile dinăuntru au căzut pe jos și s-au împrăștiat în toate părțile. M-am străduit să nu pufnesc în răs, dar nu mi-a fost ușor.

Apoi a încercat să care mai multe cutii deodată, dar s-a accidentat (în locul lui special), fiindcă nu vedea pe unde calcă.

Pe urmă s-a decis să care un turnuleț de cărți până în noua noastră sală. A spus că s-a săturat de cutii și s-a gândit el că și-așa poate căra mai multe dacă le pune unele peste altele. Copertele cărților de povești tind să fie destul de alunecoase. Eu am încercat să-l avertizez, dar nuuu!

— Peter, nu sunt piese LEGO, i-am zis.

— Tadaaaa!

S-a ridicat în picioare cu turnul, ținând o mână dedesubt, în dreptul genunchilor, iar cealaltă de deasupra ajungându-i până la nivelul ochilor. După câțiva pași, dezastru! Cartea din mijloc a țâșnit cât colo, făcând ca toate cărțile din turnuleț să sară prin cameră ca niște gloanțe.

— Poate-ar trebui să-ncerci altă strategie, a intervenit și domnul Terupt, chicotind (din nou).

— Am vrut să văd dac-o să meargă! i-a răspuns Peter.

— Ei, acum ai văzut! a zis domnul Terupt. Dar nu-i rău. Ai făcut un experiment. Așa se practică știința. Îmi place cum ai procedat.

Anexa pentru clasa a șasea era un corp micuț, separat de clădirea principală a școlii. Nu era departe, aveai doar puțin de mers pe trotuar după ce ieșai pe ușa laterală, dar tot ne era greu să mutăm totul. A trebuit

să punem în cutii toate lucrurile domnului Terupt, să le mutăm, apoi să le despachetăm și să punem totul la locul lui. Asta-i partea care mi-a plăcut cel mai mult, cea cu aranjatul. M-a atras partea asta fiindcă puteam hotărî cum să ne organizăm noua clasă, dar și fiindcă puteam face lucrul ăsta cu domnișoara Newberry, care era și ea acolo zi de zi.

Domnul Terupt avea o mulțime de cărți pentru rafturile din noua noastră sală. Într-o zi am deschis una care părea mai veche, *Belle Prater's Boy*, de Ruth White, și am văzut o dedicație: „La mulți ani cu ocazia împlinirii vârstei de doisprezece ani, William! Cu dragoste, mama“. Dedesubt, domnul Terupt își scrisese numele întreg, William Owen Terupt, și adresa. Cărțile erau pentru el adevărate comori, așa cum erau și pentru Jessica.

Numele William era numai bun pentru domnul Terupt. Putea să fie serios și impunător precum un William în toată regula, putea fi amuzant, un pic țicnit și pus pe șotii, ca un băiețel pe nume Billy, sau un tânăr chipeș, după care suspină toate fetele, pe nume Will. Domnul Terupt avea o personalitate pe cinste! William era numele perfect pentru el.

I-am citit cartea – *Belle Prater's Boy*. Datorită domnului Terupt și Jessicăi mă apucasem să citesc mai mult. Cartea era despre un băiețel care-i ducea dorul mamei lui și care se tot întreba ce se-ntâmplase cu ea. Asta m-a făcut să mă gândesc mai serios la tata și la cum o fi el.

Mi-am petrecut mai multe zile cu domnișoara Newberry, aranjând cărțile domnului Terupt pe rafturi.

— Vă place de el, așa-i? am întrebat-o într-o zi, pe când lucram împreună.

Pur și simplu nu m-am mai putut abține. A trebuit s-o întreb ca să văd ce-o să-mi răspundă.

— Sigur că da, Anna. Tuturor le place domnul Terupt.

— Mmm-nu, am răspuns eu. Nu-n felul ăla... Adică... vreau să zic, dumneavoastră vă place pe bune de el, așa-i?

De data asta a rămas tăcută o vreme. A privit în jos, la cărțile pe care le ținea în mână și a zâmbit. Apoi și-a ridicat privirea spre mine, continuând să zâmbească. Dar înainte să-mi răspundă, domnișoara Newberry m-a întrebat și ea ceva.

— Spune-mi, Anna, ce te face să crezi asta? Faptul că sunt aici zi de zi?

— Nu, i-am răspuns. Nu-i asta, ci felul în care îl privești.

— O, a zis ea, cu un zâmbet încă și mai larg.

La final, obținuserăm un colț de lectură foarte luminos, datorită ferestrelor de pe peretele din spate. Eram sigură că Jessicăi o să-i placă. Am grupat băncile pentru a forma spații de lucru pentru câte patru elevi. Îmi plăcea noua noastră sală de clasă – și nu numai mie, ci și domnului Terupt. Când a dat prima oară cu ochii de colțul de lectură, era tot numai un zâmbet.

Nu i-am dezvăluit asta domnișoarei Newberry, dar nu doar ea-l privea într-un fel special pe el, ci și el pe ea.

Jeffrey

Anul școlar s-a încheiat cu vești bune, chiar foarte bune. Dar doar până acolo a ținut. Între mama și tata în continuare nu se întâmpla mai nimic, iar eu unul nu știam cum să rezolv situația. Tata pleca în fiecare dimineață la muncă și mama rămânea acasă. De cele mai multe ori se schimba în haine de zi, dar nu întotdeauna. Câteodată gătea, dar nu prea des, iar atunci când o făcea, mâncam separat, nu împreună, ca o familie.

Tata era meseriaș liber-profesionist, așa că nu avea de-a face cu oameni și lucra când și cât voia. Înainte ca fratele meu Michael să moară, mama ocupase o funcție de conducere la Home Depot. Așa s-au cunoscut ea și tata. Când a zărit-o prima oară, el era în magazin să-și cumpere materiale de lucru. I-a căzut cu tronc, așa c-a tot găsit motive să se-ntoarcă. De fiecare dată o ruga să-l ajute cu câte ceva, iar de la una au ajuns la alta. Dar acum abia de-și mai vorbesc. Iar mama nu-i pregătită să aibă de-a face cu mulți oameni, așa cum era nevoită la serviciu, așa că stă acasă.

Am ales să merg la școală ori de câte ori aveam ocazia. L-am ajutat pe Terupt să mute clasa. Peter, Anna, Alexia și Danielle au dat și ei o mână de ajutor. Se vedea cât de colo că domnișoara Newberry venea cu plăcere. Ce-aș mai vrea ca mama și tata să aibă aceleași sentimente unul pentru altul cum par să aibă ea și Terupt! Mă întreb cum reinvii sentimentele astea odată ce-au murit...

Îmi lipseau Jessica și Luke. Așteptam cu nerăbdare să-nceapă școala.

Cât de mult mă schimbasesc un an cu Terupt!

Vara mi-am petrecut-o la școala de vară de științe. Mama mă înscrișese înainte de accidentul domnului Terupt și a insistat să particip, fiindcă – zicea ea – avea să-mi prindă bine să fiu plecat o vreme. Știa că altminteri aș fi încercat să-mi petrec fiecare zi la școală, cu domnul Terupt.

Tabăra a fost pur și simplu ge-ni-a-lă! S-a ținut la Muzeul Oamenilor de Știință. Ni s-au dat diverse materiale cu care să inventăm lucruri. Am studiat tot soiul de creaturi și de habitate. Am făcut experimente și am lucrat cu substanțe chimice. N-am spus nimănui asta, dar m-am prins unde am greșit când am făcut amestecul de plante care mi-a scăpat de sub control și a declanșat alarma de incendiu anul trecut. Însă partea mea preferată din tabără a fost cea în care am făcut pe detectivii. Ni se dădea un Mister al Zilei și eram puși să lucrăm în echipă ca să descoperim indiciile și apoi să rezolvăm enigma.

Când tabăra a luat sfârșit, l-am vizitat pe domnul Terupt. Clasa arăta nemaipomenit!

— Peter, Anna și Jeffrey m-au ajutat o grămadă, a zis el. Și Alexia a fost pe-aici destul de des la începutul verii, deși în ultimul timp nu prea ne-a mai vizitat.

— V-am adus un cadou, i-am zis, ieșind pe hol ca să iau surpriza. Una dintre chestiile care m-au încântat la școala de vară au fost habitatele recreate în acvariu pentru diverse animale, care împânzeau tot muzeul, așa că am creat și eu unul pentru clasa noastră. Am aici două șopârle *Anolis*, Jackson și Lincoln, botezate după doi dintre președinții noștri, numărul 7, Andrew Jackson, și numărul 16, Abraham Lincoln. Vara asta am citit câte ceva despre președinții de pe bancnote. Jackson e pe cea de douăzeci de dolari, iar Lincoln – pe moneda de un penny și pe hârtia de cinci dolari.

— Uaaau, e uimitor! a exclamat Jeffrey.

— Acvariul arată superb, Luke! a zis și domnul Terupt. Îți mulțumesc.

— Putem să-l punem pe măsuta din spate? a întreat Jeffrey. Ăla-i locul perfect pentru el! a adăugat el și a plecat cu acvariul înainte ca domnul Terupt să fi apucat măcar să răspundă.

— Luke, ia zi-mi, ce sunt mai precis aceste *Anolis*? a spus domnul Terupt.

— Li se zice adeseori „cameleoni“ datorită abilității lor de a-și schimba culoarea, deși nu seamănă deloc cu ei și cameleonii se găesc în cu totul alte părți ale lumii. Modificarea culorii e o strategie de camuflaj, dar dacă rămân prea mult timp maronii-închis, asta e semn că sunt stresate sau bolnave. E foarte important să nu le lași să se deshidrateze. Trebuie să le udăm mlaștina de două-trei ori pe zi cu pulverizatorul ăsta.

I-am povestit domnului Terupt totul despre tabăra mea de științe.

— Vom vedea dacă toată munca asta te va ajuta să dezlegi ghicitorile anului ce vine! mi-a zis el.

În tabără am învățat că oamenii de știință nu pornesc la drum cu răspunsurile, iar uneori nici măcar la final nu le descoperă. În schimb, aproape întotdeauna pun întrebări. Întrebări ce rezultă din observațiile lor. Și pot face observații numai dacă sunt atenți la tot ce mișcă și-și folosesc toate simțurile. Așa că planul meu pentru clasa a șasea este să fiu super-atenț și să pun multe întrebări.

ÎNTREBĂRI

De ce nu mai e Lexie prin preajmă?

Ce ghicitori?

Luke Detectivul

Alexia

— Ai mai fumat vreodată, mironosițo? m-a întreat Reena.

— Mda, am mințit eu.

Nu-mi plăcea că-mi zicea așa. Așa îi ziceam eu Jessicăi când eram rea.

— Daaa, sigur, a zis ea. Practic ești încă la grădiniță, nu?

— Sunt într-a șasea, i-am răspuns.

— Nu-i nimic dacă n-ai mai fumat, a intervenit Lisa. Ești mică.